

dette Lovforslag bliver vedtaget, at der altsaa gives en Forsørgelse af 25 %, og man lægger disse forskellige Forsørgelser sammen med det oprindelige Beløb, saa kommer man til det Resultat, at alle Forsørgelser, der vare f. Ex. paa 200 Kr. — for at tage et rundt Tal — derved stige op til 450 Kr.; det bliver altsaa en Forsørgelse af 125 %, medens de større Forsørgelser ikke stige i samme Forhold, idet det overflødige Beløb over 200 Kr. er forøget den første Gang kun med 10 %, saa at en Forsørgelse paa 400 Kr. vil, naar dette Lovforslag vedtages, give en Understøttelse af 780 Kr., hvilket jo er meget nær ved det Dobbelte af det oprindelige Beløb. At altsaa Pengenes synkende Værdi har faaet et meget rigeligt Udtryk ved disse Procentforsørgelser, kan neppe negtes. En anden Side af Sagen er, om man gjør Ret i at fastsætte en gennemsnitlig Forsørgelse, en og samme Forsørgelse for alle Afdelinger. Man kan tvivle derom, naar man ser, at der er nogen Forskjel mellem de Afvigelser, der findes mellem Maximumsatserne i de ældre og de nye Forsørgelser; men naar man gennemløser de Dplysninger, som Finansministeriet har meddeelt Udvalget, vil man komme til den Erkjendelse, at den hele Sag er af en saa tilfældig Natur, og at mangfoldige Smaating indflyde saa stærkt paa den, at det er umuligt at opstille mathematisk Regler, og at man ved at tage forskellige Procenter for de forskellige Afdelinger kun vilde vansteliggjøre Beregningen, fremfalde Uklarhed hos Vedkommende om Spørgsmaalet og give Anledning til den af Uklarheden optaaede Misnoie. Udvalget kan derfor i sin Hælfed slutte sig til det foreliggende Lovforslag, hvad Procenterne Størrelse angaar, og hvad angaar Procenterne ensartede Fordeling mellem alle Afdelinger. Det er imidlertid forekommet Udvalget, at naar man ser hen til, hvormegen Omtale Invalidspørgsmaalet har været Gjenstand for i det sidste Aars Tid, og til alle de Forhaabninger, som derved ere vakte, vilde det være billigt at lade Forsørgelsen allerede træde i Kraft for indværende Aar, altsaa fra 1ste April 1882 at regne, og det er i Henhold til denne Betragtning, at Endringsforslaget under Nr. 1 er stillet.

Det andet Endringsforslag vedrører Enkerne. Man maa nemlig erindre, at Enkerne ikke have taget Del i den Forsørgelse, som Invaliderne i Almindelighed have faaet; de have faaet en særskilt Forsørgelse, der ikke er naaet op til den, som Invaliderne have faaet. Medens nemlig Invaliderne, som allerede berørt, ved Loven af 1858 fik 50 pCt. for de første 200 Kr. — og udover

dette Beløb naaede Enkeforsørgelsen ikke efter den ældre Lov —, blev den tilsvarende Procentforsørgelse først givet Enkerne i 1864, og medens Invaliderne i Almindelighed fik 20 pCt. gennem Loven af 1876, fik Enkerne ingenjombestemt Forsørgelse ved denne Leilighed. Naar man derfor opstiller en Beregning i Lighed med den, jeg opstillede for Invaliderne, idet man nemlig gaar ud fra, at der vilde blive tilstaaet Enkerne 25 pCt. — et Udgangspunkt, jeg kun tager for Sammenligningens Skyld —, vil man komme til det Resultat, at Enkerne vilde faae en Forsørgelse af 87½ pCt., medens Invaliderne for de første 200 Kr. ville faae en Forsørgelse af 125 pCt. Denne Betragtning har fremkaldt hos Udvalget et levende Duffe om at gjøre Noget for Enkerne, og det laa da meget nær at antage, at man kunde gaa den samme Vej, som man er gaaet i Loven af 1864, nemlig at foreslaa en Forsørgelse af 25 pCt. for Enkerne i Lighed med, hvad der nu sker for Invaliderne. Men her kommer man i Kollision med Loven af 1876, idet der nemlig knytter sig den Giendommelighed til Enkeforsørgelsens Behandling, at de Enker, der have mistet deres Mænd før 1ste April 1877, forsjørges i Henhold til Loven af 1851 med Tilfølgeløse, medens de Enker, der have mistet deres Mænd efter den nysnævnte Dato, blive forsjørgede efter Loven af 1876. Vilde man altsaa give 25 pCt. til Enkerne, der fortære under Loven af 1851, vilde der fremkomme den Anomali, at Enker, som iøvrigt henhøre under den samme Kategori, vilde faae en forskjellig Forsørgelse. Man har altsaa ikke drøftet sig til at gaa denne Vej; man har valgt den Fremgangsmaade at foreslaa det høieste Thing at lade alle Enkeforsørgelser omregulere efter Loven af 1876, hvorved der vil komme Ensartethed frem i alle Forsørgelser, og hvorved et nyt Princip, som blev fastslaaet ved Lov af 1876, blev gjort gjældende, nemlig det Princip, at der gjøres en væsentlig Forskjel mellem Enker efter Mænd, der ere faldne i Krigen eller døde af alvorlige Saar, hentede i Krigen, og almindelige Invaliders Enker. Altsaa, Endringsforslaget for Enkernes Vedkommende — Endringsforslaget under Nr. 2 — gaar ud paa, at alle Enkeforsørgelser skulle omreguleres i Henhold til Loven af 1876, saaledes at samtlige Enker fremtidigt blive behandlede efter den sidste Lov og ikke, som nu, nogle efter den tidligere og andre efter den nye Lov. Endringsforslaget under Nr. 3 er ligefrem en Konsekvens af det første, idet Tidbestemmelsen er skudt ind i § 1, 1ste Stykke.

Efterat jeg saaledes har berørt de væsentligste Betragtninger, som knytter sig til